

[Johs. Christiansen.]

mere effektiv Uddannelse af Invalidider søgtes løst, saaledes at de invaliderede i langt videre Udstrækning end nu sattes i Stand til at hævde sig paa Arbejdsmarkedet. En saadan Ordning vilde være betydelig mere tilfredsstillende for Invaliderne selv, men den vilde ogsaa være til langt større Gavn for Samfundet som Helhed. Der er jo mangfoldige Omraader inden for et moderne, teknisk højtudviklet Samfund, hvor en Person, selv om hans Førlighedsgrad er nedsat af en eller anden Aarsag, vilde kunne gøre sig gældende, blot han i Tide og gennem den rette Skoling var blevet uddannet dertil. Der ligger her en meget betydelig Samfundsopgave, som jeg varmt anbefaler at tage op til Løsning.

At der i den Kommission, som maa beskæftige sig med dette Forhold, naturligvis ogsaa maatte indsættes Repræsentanter for Invaliderne selv, er efter min Mening naturligt og rimeligt, og jeg henstiller da til den højtærede Socialminister, at han velvilligst tager denne Henstilling op. Hvorvidt der er Mulighed for i Udvalget at forbedre Invalidernes Kaar yderligere, indtil Resultatet af den nævnte Kommissions Arbejde foreligger, mener jeg, at vi maa se nærmere paa. Ogsaa jeg har fra deres Organisation modtaget Opstilling af forskellige Ønsker, som det efter min Opfattelse ikke er muligt uden videre at afvise. Vi maa prøve at se noget nærmere herpaa, og jeg haaber, at det vil være muligt i det Udvalg, som nu skal til at behandle Forslaget.

Der er en Ting endnu, jeg gerne vil sige, inden jeg gaar over til et Par kritiske Bemærkninger, og det er til det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen, af hvis Tale jeg forstod, at der var en vis Tilbøjelighed til at se bort fra de Raadighedsbeløb, som endnu er bibeholdt i Loven, om end disse Raadighedsbeløb nu, under Hensyn til de mange indførte Tillæg, er væsentligt nedsat. Jeg tror ikke, at det vilde være rigtigt at gaa helt bort fra Raadighedsbeløbene. Jeg tror nok, jeg tør sige, at mit Parti er interesseret i en Bibeholdelse af denne Del af Forslaget.

Jeg sagde til at begynde med, at det foreliggende Lovforslag ikke i et og alt tilfredsstiller de Ønsker, som mit Parti nærer med Hensyn til den Lovgivning, der er til Behandling her. For det første mener vi i Det radikale Venstre, at Grundsætserne for enlige Rentemodtagere bør være ens for Kvinder og Mænd. Dette er i klar Overensstemmelse med hele det Retssynspunkt, mit Parti altid har hævdet: at alle Samfundsborgere bør være ligestillede over for Loven,

uanset det Køn de tilhører. Dette Retssynspunkt og Billighedssynspunkt er nu ført igennem paa saa godt som alle Omraader, og jeg maa derfor hævde, at det nu bør grundfæstes ogsaa i vor Aldersrentelovgivning. Nogen væsentlig finansiell Konsekvens kan dette Synspunkt ikke drage efter sig, men selv i saa Fald maa jeg opretholde min Betragtning. I øvrigt haaber jeg ogsaa, at den højtærede Minister vil kunne bøje sig efter dette Synspunkt uden alt for store Vanskeligheder.

Dernæst vil jeg gerne henlede Opmærksomheden paa, at mit Parti har den principielle Opfattelse, at den Egenindtægt, en Rentemodtager eventuelt har, bør kunne være lige saa høj som Rentens Grundbeløb, inden der sker Fradrag i dette. Jeg har med stor Tilfredshed noteret mig den Forbedring, som Forslaget indebærer ogsaa paa dette Omraade, men vil man, hvad jeg maa tillægge en ganske overordentlig stor Betydning, stimulere den naturlige Trang til ikke at lægge helt op, selv om man har Adgang til at faa Rente og ogsaa oppebærer en saadan, saa maa man ogsaa ved Lovens Udformning tage den nødvendige Konsekvens, og dette synes jeg ikke, man har gjort i Forslaget.

Her havde det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen nogle Betragtninger i Fredags, som jeg maa sige et Par Ord om. Disse Betragtninger gik ud paa, at de, der slet ikke kunde arbejde, var jo nu en Gang daarligere stillet end de, der kunde have en Arbejdsindtægt ved Siden af. Den Betragtning er for saa vidt fuldkommen rigtig, men jeg tror dog det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen vil være enig i, at det er et sundt Princip, at et Menneske, selv om det har Adgang til Aldersrente, arbejder og søger selv at tjene, saa langt som Kræfterne overhovedet slaar til til det; jeg mener ikke, til vedkommende er fuldkommen udslidt, men altsaa saa længe vedkommende føler Lyst og Trang til det og ogsaa har Kræfter til det. Det Synspunkt vil jeg meget nødig gaa bort fra, fordi jeg tror, at det indeholder noget alment sundt for Menneskene og for det Samfund, vi allesammen tilhører.

Med Hensyn til Fradragsreglerne vedrørende Formueproblemet har det ledende Synspunkt i Forslaget været, at man ved at gøre disse Regler mere lempelige vil kunne fremme Opsparingsviljen i vort Folk. Denne er efter vor Opfattelse en meget nyttig Vilje, men jeg tror ikke, den fremmes tilstrækkeligt — jeg ved, at den ikke gør det —, hvis den straffes gennem urimelige Fradragsregler i Aldersrenteloven. Nu indrømmer jeg,